

Església de Tarragona

**Butlletí Oficial
de l'Arquebisbat**

**Núm. 2
Febrer de 2016**

ESGLÉSIA DE TARRAGONA

BUTLLETÍ OFICIAL DE L'ARQUEBISBAT

2

Tarragona, febrer de 2016
3a època. Núm. 505

Secció oficial

Arquebisbe

- Carta anunciant i convidant a participar en els Exercicis espirituals que, pel febrer, es donaran al Seminari menor de Tarragona39
- Homilia a la Catedral, en la solemnitat dels Sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques.....40
- Homilia al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, en la Jornada arxidiocesana de la Pastoral de la Salut42
- Allocució en la celebració ecumènica de pregària per la Unitat dels cristians feta a la parròquia de Sant Pau de Tarragona.....44
- Parlament a la Capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona, en la presentació de les Actes dels Congressos sobre Santa Tecla i Sant Pau....46

Als Quatre Vents

588. Any nou, vida santa.....48
589. El baptisme, el millor regal.....49
590. Octavari per la unitat dels cristians.....50
591. Gràcies.....50
592. Acaba l'Any de la Vida consagrada.....51
- Activitats pastorals de l'Arquebisbe durant el mes de gener.....52

Secretaria General i Cancelleria

- Nomenaments del mes de gener56

Decret pel qual es dispensa els qui tenen obligacions laborals dels deures de la festa de precepte els dies de Sant Josep i de Sant Jaume on siguin dies feiners.....	56
Decret pel qual s'extingeixen les fundacions pies que han complert els cinquanta anys de vigència.....	57

Secció documental

Francesc, Papa

Missatge per a la Quaresma 2016 “Les Obres de misericòrdia en el camí jubilar”	59
Missatge per a la L Jornada mundial de les Comunicacions socials.....	62
<i>Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”</i>	
El nom de Déu és el Misericordiós.....	66
Déu escolta el clam i fa l'aliança.....	68
<i>Audiències generals</i>	
Setmana de pregària per la unitat dels cristians.....	70

Defuncions

Mn. Josep Lluís Ramos Jarque	72
------------------------------------	----

(36p.)

Redacció i Administració: Pla de Palau, 2. Telèfon: 977 23 34 12 o també 977 65 70 10. 43003 Tarragona
 Portada: Catedral, Seminari i Torre de l'Arquebisbe (A-7 a l'alçada del nou Estadi).
 Fotografia particular

Dip. Legal: T. 2 – 1958
 Indústries Gràfiques Gabriel Gibert. C/ Cartagena, 12. Tel. 977 22 45 58. 43004 Tarragona
 Director, composició i muntatge: Jaume Roig Roig, pvre. – correu electrònic: boat@arqtgn.cat
 Publicitat: Arquebisbat de Tarragona - Secretaria General - Tel. 977 23 34 12 ext. 212 (Montserrat)

Arquebisbe Metropolità

CARTA

de 19 de gener de 2016 anunciant i convidant a participar en els Exercicis espirituals que, pel febrer, es donaran al Seminari menor de Tarragona

A tots els preveres i diaques de l'arxidiòcesi de Tarragona

Molt estimats en el Senyor, un any mes, us convido amb aquestes lletres a participar en els exercicis espirituals que organitza l'Arquebisbat per als preveres i diaques. Com els últims dos anys, tindran lloc al Seminari Menor de Tarragona.

Els exercicis seran del dilluns 15 fins al divendres 19 del proper mes de febrer de 2016. Al matí del dia 15 hi haurà el recés de Quaresma per a tots els mossens i dia-ques; a les 4 de la tarda del mateix dia s'iniciaran els exercicis, que acabaran el divendres dia 19 després de dinar. Els impartirà el P. Miquel Àngel González, carmelita descalç, que té molta experiència en la direcció d'exercicis.

Un any més us animo a apuntar-vos als exercicis espirituals per a viure aquests dies de recés i pregària compartida amb altres preveres i diaques. En principi és l'única tanda d'exercicis espirituals organitzada per l'Arquebisbat.

L'experiència em diu que els qui feu els exercicis en sortiu molt contents i també descansats, amb el cor ple i ganes renovades de tornar al treball pastoral i a estimar més el Crist. Podem dir que, pel fet de fer-los al Seminari, esteu molt al centre de l'arxidiòcesi, compartint aquests dies amb els formadors i seminaristes menors: teniu una bona ocasió per a pregar i encomanar les vocacions sacerdotals. Per a inscriure-us podeu trucar a Mn. Josep M. Alegret (tel. 686 355 934) o escriure-li un correu electrònic: jmalegret@arqtgn.cat.

Com faig cada any, procuraré ser al final una estona amb vosaltres, i durant aquests dies pregaré especialment pels qui hi participeu. Us demano que no deixeu de pregar per mi i per les meves intencions, que són també les vostres. Amb molt d'afecte, us envio la meva benedicció,

† Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

HOMILIA

de 21 de gener de 2016 a la Catedral, en la solemnitat dels Sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques

Benvolgut Capítol de la Catedral, preveres concelebrants i diaques. Una salutació molt cordial al P. Vasile Baltaretu, rector de la Parròquia de Sant Calinic i Sant Fructuós de Tarragona. I molt estimats tots vosaltres, germans i germanes en el Senyor.

Avui fa 1757 anys que el meu predecessor a la seu apostòlica de Tarragona, sant Fructuós, junt amb els seus diaques Auguri i Eulogi, van oferir la seva vida en el martiri per no voler traïr la seva fe i van donar la vida per l'Església catòlica estesa d'orient fins a occident.

I precisament avui he tingut una petita alegria que vull compartir amb vosaltres. El rector de la meua Parròquia de Santa Maria de Guissona m'ha escrit per dir-me que l'any 1098, quan el bisbe d'Urgell sant Ot va consagrar l'església de Santa Maria, «clogueren a l'interior de l'altar una arqueta, que contenia un petit pergami, l'acta de la consagració, i unes relíquies de sants». En aquest cas les relíquies eren de sant Fructuós i de sant Macari. I qui escriu aquesta crònica afegeix: «Sant Fructuós, bisbe i màrtir de Tarragona al segle III, ens situa en el mateix origen i difusió del cristianisme a Catalunya.» Aquesta notícia la considero un regal que en el dia d'avui ens ajuda a conèixer una mica més la difusió de la devoció dels nostres màrtirs pel nostre país, i per a mi, com a successor de sant Fructuós, ha estat un regal en el dia de la seva solemnitat saber que al meu poble de naixement ja es venerava des de fa gairebé un miler d'anys sant Fructuós.

Tots estem seguint la tragèdia que els nostres germans de les diferents confessions cristianes, i especialment els catòlics, així com els fidels d'altres religions estan patint avui el martiri, la persecució i l'exili. Aprofitant aquesta festa dels nostres màrtirs que van pregar per l'Església catòlica estesa d'orient a occident, us vull recordar el màrtirs actuals, els que per desgràcia veiem cada dia als mitjans de comunicació.

Es pot sintetitzar en una frase, el papa Francesc ha dit que «els màrtirs són un tresor i una esperança per a l'Església». Són un tresor perquè des dels inicis de la vida de l'Església els cristians, persuadits per les paraules de Crist, recorden que «el gra de blat, quan cau a terra i mor dóna fruit». Hem tingut sempre la convicció que la sang dels màrtirs és llavor de cristians. Sang d'un gran nombre de cristians màrtirs que també avui, de manera dramàtica, continua sent vessada en el camp del món, amb l'esperança certa que fructificarà en una collita abundant de santedat, de justícia, reconciliació i amor de Déu. D'aquí també ve la nostra esperança.

Convé recordar, deia el Papa, que «ningú no neix màrtir» sinó que «és una gràcia que el Senyor concedeix i que és dona en certa manera a tots els batejats». El màrtir, en efecte, no és algú que ha quedat relegat al passat, una bonica imatge que engalana els nostres temples i que recordem amb certa nostàlgia. No, el màrtir és un germà, una germana, que continua acompanyant-nos en el misteri de la comunió dels sants, i que,

unit a Crist, no es desentén del nostre peregrinar terrenal, dels nostres sofriments, de les nostres angoixes. L'impacte de la seva entrega es percep encara en els nostres dies. Per la gràcia de l'Esperit Sant, els màrtirs són configurats a Crist, com tants testimonis de la fe de tots els temps.

El papa Francesc recorda incessantment el calvari que pateixen centenars de milers de cristians perseguits a tot el món. «Vaig plorar quan vaig veure als mitjans la notícia de cristians crucificats.» Paraules senzilles però eloqüents. Va plorar pels crucificats de Síria. El Papa pateix quan sap que «en alguns països, només per portar l'Evangeli vas a la presó. No pots portar una creu perquè et faran pagar una multa».

Ell continua alertant sobre la barbàrie de discriminació, assetjament, humiliació, maltractament o fins i tot assassinats de cristians pel simple fet de ser-ho, de manera que ha pogut dir que «avui hi ha més màrtirs que en els primers temps». Perquè les persecucions no van acabar en els primers segles del cristianisme. I afegia que per a trobar màrtirs no necessitem anar a les catacumbes o al coliseu romà. Avui tenim màrtirs en molts països. Els cristians estan perseguits per la seva fe. En molts països no poden carregar amb la creu: estan sancionats per això. Avui, al segle XXI, la nostra Església és una església de màrtirs.

El P. Werenfried van Straaten, fundador de l'Ajuda a l'Església Necessitada, va dir: «Els cristians perseguits estan sent provats en la fe, nosaltres estem sent provats en l'amor. Els nostres germans perseguits són l'elit de l'Església, i ser solidaris amb ells és una obligació que l'honra ens imposa. Els perseguits d'avui són els sants de demà.»

I uns cristians refugiats de l'Iraq escrivien: «Nosaltres també resem molt per vosaltres, perquè ens preocupa que Europa s'allunyi de Crist i no visqui d'acord amb els valors evangèlics.»

Mubarak i Agnese, dos ancians de l'Iraq deien: «Fem una crida a tots els cristians del món per pregar per nosaltres, que el Senyor ens ajudi a no patir més i a viure en pau com la resta del món. No volem que el patiment que hem passat nosaltres passi a cap cristia més del món. Per això resem junts perquè aquest patiment cessi en les nostres carns i en els cristians de tot el món.»

I finalment Gregori III, patriarca grecomelquita de Síria deia: «No ens deixeu sols, necessitem la vostra ajuda urgent. Les famílies estan desesperades [...]. Estem cansats, a vegades perdem l'esperança, plorem a Déu. Però amb la vostra ajuda esteu portant la creu amb nosaltres. L'Església de Síria és molt valenta, està al costat dels qui estan patint aquesta guerra: és un pare i una mare per a tots els qui estan patint.»

Avui voldria que tinguéssim més al cor aquests germans nostres que pateixen, i que preguem per ells. Implorem a santa Maria, la gran intercessora i mitjancera davant Déu, que, a exemple dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi, ajudi els nostres germans a suportar el patiments, i que a nosaltres ens ajudi a ser fidels i testimonis valents de la nostra fe cristiana.

HOMILIA

de 23 de gener de 2016 al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, en la Jornada arxidiocesana de la Pastoral de la Salut

Benvolguts preveres i diaques. Benvolguda Mercè Guasch, delegada diocesana per a la pastoral de la salut. Voluntaris i persones que treballeu en el camp de la pastoral de la salut. Molt estimats tots en el Senyor.

Estic molt content de ser aquí avui amb vosaltres, en aquesta Jornada arxidiocesana de pastoral de la salut en què ens hem proposat, en ocasió de l'Any de la Misericòrdia, descobrir Maria, precisament aquí, en aquest Santuari que he decidit que sigui un dels llocs jubilaris de la nostra arxidiòcesi. Avui podem rebre aquesta gràcia jubilar que el papa Francesc ens ha regalat.

Ens podem preguntar avui i aquí: Per què un Jubileu de la misericòrdia? Què vol dir això? Ens respon el papa Francesc en una llarga explicació que va fer als inicis de l'any de la misericòrdia.

L'Església necessita aquest moment extraordinari. No dic: «És bo per a l'Església aquest moment extraordinari.» Dic: «L'Església necessita aquest moment extraordinari.» En la nostra època de canvis profunds, l'Església està cridada a oferir la seva contribució peculiar fent visibles els signes de la presència i de la proximitat de Déu. I el Jubileu és un temps favorable per a tots nosaltres, perquè contemplant la misericòrdia divina, que supera qualsevol límit humà i resplendeix sobre l'obscuritat del pecat, puguem ser testimonis més convençuts i eficaços.

Girar els ulls a Déu, pare misericordiós, i als germans que necessiten misericòrdia, significa centrar l'atenció sobre el contingut essencial de l'Evangeli: Jesús, la misericòrdia feta carn que fa visible als nostres ulls el gran misteri de l'amor trinitari de Déu. Celebrar un Jubileu de la misericòrdia equival a posar altra vegada al centre de la nostra vida personal i de les nostres comunitats el que és específic de la fe cristiana, és a dir Jesucrist, el Déu misericordiós.

Un Any Sant, per tant, per a viure la misericòrdia. Sí, aquest Any Sant ens és ofert per a experimentar en la nostra vida el toc dolç i suau del perdó de Déu, la seva presència a prop nostre i la seva proximitat especialment en els moments de més necessitat.

Aquest Jubileu, en definitiva, és un moment privilegiat perquè l'Església aprengui a escollir només «allò que a Déu agrada més». I què és allò que «a Déu agrada més»? Perdonar els seus fills, tenir misericòrdia d'ells per tal que ells puguin també perdonar els germans, resplendint com torxes de la misericòrdia de Déu en el món. Això és el que a Déu agrada més.

També la necessària obra de renovament de les institucions i de les estructures de l'Església és un mitjà que ens ha de conduir a fer l'experiència viva i vivificant de la misericòrdia de Déu que, només ella, pot garantir a l'Església ser aquella ciutat col·locada sobre

una muntanya que no pot romandre amagada (cf. Mt 5,14). Resplendeix només una Església misericordiosa! Si, encara que només fos per un moment, ens oblidéssim que la misericòrdia és «allò que a Déu agrada més», tots els nostres esforços serien inútils, perquè ens convertiríem en esclaus de les nostres institucions i de les nostres estructures, per més renovades que poguessin ser. Però seríem sempre esclaus.

«Sentir fortament en nosaltres la joia d'haver estat retrobats per Jesús, que com a Bon Pastor ha vingut a buscar-nos perquè ens havíem perdut»: aquest és l'objectiu que l'Església es proposa en aquest Any Sant. Així reforçarem en nosaltres la certesa que la misericòrdia pot contribuir realment a la construcció d'un món més humà. Especialment en aquests temps nostres en els quals el perdó és un convidat poc comú en els àmbits de la vida humana, la crida a la misericòrdia es fa més urgent, i això a tot arreu: a la societat, a les institucions, a la feina i també a la família.

I ara unes paraules sobre la pastoral de la salut:

El papa Francesc, parlant a voluntaris de la pastoral de la salut, els deia que la vostra obra no és assistencialisme o filantropia, sinó un anunci genuí de l'evangeli de la caritat i del ministeri de consolació. Que cada persona malalta i fràgil pugui veure en els vostres rostres, el rostre de Jesús, i que també vosaltres pugueu reconèixer en la persona que pateix la carn de Crist. Els pobres, també els pobres de salut, són una riquesa per a l'Església; i vosaltres, al costat de tantes realitats eclesials, heu rebut el do i el goig de recollir aquesta riquesa per ajudar a valoritzar-la, no solament per a la mateixa Església, sinó per a tota la societat.

En el context cultural i social d'avui es tendeix a amagar la fragilitat física, a considerar-la només un problema que demana resignació, falsa pietat, o a vegades a descartar les persones. Vosaltres esteu cridats a ser signe profètic i anar contra aquesta lògica mundana, ajudant els qui pateixen a ser protagonistes de la societat i de l'Església.

I afegia que també el vostre estil apostòlic i la vostra espiritualitat es refereixen a Maria, la Verge santa. Descobriu novament les raons més profundes! En particular imiteu la maternitat de Maria, l'atenció maternal que ella ens dedica a cada un de nosaltres. En el miracle de les noces de Canà, la Verge es dirigeix als servents i els diu: «Feu tot el que ell us digui» i Jesús ordena als servents omplir amb aigua les àmfores i l'aigua es torna vi, millor que el que havien servit fins aquell moment.

Aquesta intervenció de Maria al costat del seu Fill mostra la cultura d'aquesta mare cap als homes. És la cura atenta a les nostres necessitats més reals: Maria sap què necessitem! Ella s'ocupa de cuidar-nos, intercedint al costat de Jesús i demanant per a cada un de nosaltres el do del «vi nou», és a dir l'amor, la gràcia que ens salva. Ella intercedeix sempre i resa per nosaltres, especialment en el moment de la dificultat i de la debilitat, en el moment de l'angoixa i del desorientament, especialment en l'hora del pecat. Per això, en l'oració de l'avemaria, li demanem: «Pregueu per nosaltres, pecadors».

Estimats germans i germanes, encomanem-nos sempre a la protecció de la nostra Mare celeste, que ens consola i intercedeix per nosaltres al costat del seu Fill. Ella és la Mare de Déu de Misericòrdia i ens mira amb ulls d'amor. Que ens ajudi ella a ser, davant dels qui trobem en el nostre camí, un reflex d'aquell que és «Pare misericordiós i Déu de cada consolació».

AL·LOCUCIÓ

de 20 de gener de 2016 en la celebració ecumènica de pregària per la Unitat dels cristians feta a la parròquia de Sant Pau de Tarragona

«Proclamem la grandesa del Senyor» (1Pe 2,9)

Germans estimats, en primer lloc gràcies per ser aquí avui, un any més:

Saludo amb tot afecte els representants de les Esglésies aquí presents:

- Rvnd. Salvador Villar Guerrero, pastor de l'Església evangèlica baptista de Tarragona.
- Rvnd. Rafael Arencon Edo, prevere encarregat de la Parròquia de la Nativitat de Reus, que pertany a l'Església espanyola reformada episcopal (Comunió anglicana).
- Rvnd. P. Volodymyr Sabat, prevere encarregat de la comunitat ucraïnesa de ritu grecocatólic.
- Sr. David Baltaretu, representant de l'Església ortodoxa romanesa (s'excusa el P. Vasile Baltaretu).

Hem de viure aquesta hora de pregària amb una gran reverència perquè estem acomplint la voluntat del Senyor Jesús, el qual, el dia abans de la seva mort, va pregar el Pare per la unitat de tots els qui creuen en ell. És així que participem de la pregària de Jesús i és en obediència a ell que hem de cercar els camins que porten a la unitat visible de l'Església en aquest món, conscients que en el cor del Pare ja estem tots units, ja que per a ell tots som els seus fills. L'Església en el regne de Déu retroba la unitat perduda en aquest món.

El lema de l'Octavari d'aquest any és el fragment de la Carta de sant Pere. «Proclamem la grandesa del Senyor» (1Pe 2,9). Sí, la fe ens uneix per a proclamar que Crist ens ha fet passar de les tenebres del pecat a la llum de la gràcia.

A totes les assemblees cristianes ressona la lloança del qui ens ha redimit i ens ha fet la promesa de la vida eterna. És el mateix Esperit qui suscita en nosaltres aquesta lloança al Senyor ressuscitat. Ell mateix inspira el cant de lloança i el fa cantar amb amor i amb

una voluntat d'estimar-nos els uns als altres. Lloar el Senyor és sempre motiu d'alegria, ja que ningú no pot lloar el Senyor amb un cor trist, o no estima els seus germans.

Les obres de Déu són en primer lloc la creació que manifesta la glòria de Déu, una creació que Déu ha donat a l'home com una casa comuna i que el papa Francesc en la seva carta encíclica *Laudato sí* ha demanat que custodiéssim. Però hi ha una obra més gran de Déu que és la redempció dels homes: la fe en el Crist mort i ressuscitat ens salva, ens fa fills i filles de Déu i ens fa participar en la vida divina, en aquest món i en l'altre. La penyora que tots hem rebut és el baptisme. La Paraula de Déu és sempre llum que obre i assenyala el camí.

Caminem tots cercant de complir la voluntat de Déu Pare i de ser deixebles autèntics de Crist. Aquesta recerca comuna ens portarà a la unitat, a la joia de sentir-nos germans i a la participació de la mateixa eucaristia. Tots podem aprendre els uns dels altres, tots podem regalar-nos allò que és propi de cada confessió eclesial. L'Esperit Sant crea sempre aquesta simfonia dels creients, ja que no podem oblidar que tots vam néixer el dia de la Pentecosta.

Voldria donar testimoni que l'Església catòlica celebra el Jubileu de la Misericòrdia. El sant pare Francesc ens ha convocat perquè en aquest món marcat per l'odi, la insolidaritat, la violència, els cristians donessin testimoni de la misericòrdia del Pare del cel. Aquest és el lema de l'Any Sant: «Sigueu misericordiosos com ho és el Pare.» Cadascú ha de cercar els camins de reconciliació amb Déu i amb els germans. Per les obres de misericòrdia que hem de fer els cristians esdevenim llum del món que il·lumina i desfà el poder de les tenebres. Aquesta misericòrdia del Pare fa que les Esglésies es mirin amb un gran amor, mai en competència. Hem de ser conscients que portem el tresor de l'amor del Crist que prediquem davant del món i en donem testimoniatge. L'Església catòlica renova constantment la seva voluntat de promoure aquesta unitat en la fe i en la caritat.

Voldria donar testimoni també aquí i avui de la preocupació dels nostres germans que en molts llocs del món coneixen la persecució i la mort. Han donat fruits admirables del martiri. I el martiri té un valor ecumènic. És per amor a Crist que els màrtirs donen la vida i ja no compta en el màrtir pertànyer a una confessió cristiana o a una altra. El martiri dels nostres germans ens urgeix a treballar per la unitat. Els drets a la vida i a la llibertat religiosa són els primers drets de la persona humana i el fonament de la pau. Preguem, doncs, per la pau en el món, i que els cristians que durant tant de temps coneixen el martiri, la persecució, la mort, la diàspora siguin enfortits en la fe i rebin la pregària i l'ajut de totes les Esglésies cristianes del món.

Demà la nostra arxidiòcesi celebra la memòria de sant Fructuós, que va morir màrtir del Crist amb els seus diaques Auguri i Eulogi. ¿Com no evocar les paraules del sant Bisbe, que abans d'entrar al martiri va dir aquestes paraules: «Em cal tenir present tota l'Església estesa d'orient a occident»? Tinguem present tota l'Església en aquesta hora de pregària: l'Església que evangelitza, que estima, que lloa Déu, que sofreix, que busca

portar la pau entre els homes... Recollim aquest vespre aquesta intenció de pregària dins del cor i fem-ne una comunió d'amor.

Finalment, les Esglésies cristianes en aquesta hora de la història han de donar testimoni que mai ningú no pot emprar la violència en nom de Déu. Això és un principi absolut que està per damunt de tot. El Déu veritable és sempre el Déu de la vida. Més encara, és el garant absolut del valor que té cada existència humana.

Per la misericòrdia que els cristians manifestarem davant del món serem llum del món, ja que només l'amor de Déu el pot salvar, i serem també sal de la terra, ja que recordarem que l'aliança de Déu és sempre fidel i incorruptible.

PARLAMENT

de 21 de gener de 2016 a la Capella del Santíssim de la Catedral de Tarragona, en la presentació de les Actes dels Congressos sobre Santa Tecla i Sant Pau

Em plau moltíssim poder estar avui aquí, presidint aquesta presentació de les Actes dels dos congressos internacionals que van tenir lloc al nostre Centre Tarraconense El Seminari: el Congrés Internacional titulat «Tecla, deixebla de Pau, Santa d'Orient i d'Occident» (del 27 al 29 d'octubre de 2011) i també el Congrés Internacional «Els últims anys de la vida de Pau» (del 25 al 29 de juny de 2013).

En primer lloc voldria agrair la presentació de les actes que han fet de forma magistral Mn. Armand Puig Tàrrrech, actual rector de l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona, i el Dr. Andreu Muñoz Melgar, director del Museu Bíblic Tarraconense. Moltes gràcies.

Ja en la inauguració del Congrés de l'any 2011, sobre santa Tecla, vaig tenir l'oportunitat de dir que Tarragona és «una arxidiòcesi de profundes arrels paulines, de la qual cosa n'és prova la devoció envers Tecla». «És per a mi una gran joia poder comprovar la capacitat d'atracció de la nostra santa Tecla, una dona la influència de la qual transcen-

ENQUADERNACIÓ TARRAGONA
IMPRESA VIRGILI

Impressió òfset i digital
Enquadrernació
Disseny

Tesis · Carpetes...
Targetes · Sobres...
Revistes · Llibres...
Cartells · Fulletons...
Targetons · Invitacions...
Triptics · Flyer's
i molt més

Carrer Ferrers, 1 · 43003 TARRAGONA · 977 233 251 · info@ivirgili.com · www.ivirgili.com

deix l'espai i el temps, una dona que va deixar una empremta tan forta que atrau l'atenció de mons tan diversos com el catòlic, l'ortodox i el musulmà.»

Estic convençut que la lectura d'aquests llibres refermarà la convicció que el culte tributat a santa Tecla, verge i màrtir, ha estat rellevant durant tota la història del cristianisme, des dels seus orígens. És per això que estic igualment convençut que aquests dos llibres sobre la Santa, fruit del Congrés de Tarragona, contribuiran a posar damunt la taula la qüestió de la inclusió de santa Tecla en el Martirologi romà. Voldria, doncs, que totes dues publicacions ajudessin a reivindicar el personatge històric de Tecla i a restituir-li el lloc que li correspon dins l'Església catòlica.

Com també vaig recordar en inaugurar el Congrés sobre els últims anys de la vida de sant Pau, l'any 2013, ja l'any 2008 va tenir lloc a Tarragona el Congrés Internacional «Pau, Fructuós i el cristianisme primitiu a Tarragona (segles I-VIII)» en el qual es va reobrir l'estudi científic sobre les possibilitats de reconstruir el final de la vida de l'apòstol Pau.

Per a nosaltres és un immens tresor de la fe ser fills i filles de l'apòstol Pau. Llegim a la *Passio Fructuosi*: «I mentre Fructuós, amb els seus diaques, era conduït a l'amfiteatre, el poble començà a doldre's del bisbe Fructuós, pel gran amor que li tenien no sols els germans sinó també els pagans, ja que Fructuós era tal com l'Esperit Sant, per boca de l'apòstol sant Pau, vas d'elecció i mestre dels pagans, havia manifestat com calia que fos un bisbe.» Aquestes indicacions precioses ens donen a entendre que la comunitat cristiana de Tàrraco apreciava el testimoni de l'apòstol Pau i reconeixia en el bisbe Fructuós un pastor segons el model de Pau.

La bella capella d'aquest claustre (*el del Seminari*¹), construïda en el segle XIII, commemora la predicació de l'Evangeli per l'Apòstol de les Nacions a la nostra ciutat en el seu desitjat viatge evangelitzador a Hispània. La roca sobre la qual fou bastida, i que avui encara es pot veure en un dels seus laterals, potser fou trepitjada per l'Apòstol, i el cel blau de Tarragona encara guarda la memòria dels inicis de la salvació per tot l'Occident.

A mi em sembla que ja podríem estar prou contents que sant Pau hagués tingut la intenció de venir a Hispània. Ja que ell anava a les grans capitals podem dir que va tenir intenció de venir a Tàrraco. Però a més tenim una tradició, venerable i atendible, segons el gran historiador, el P. Batllori, que diu que sant Pau va realitzar el seu propòsit. Les tradicions s'han de tractar com a tals i aquesta no té menys importància que tantes altres que afirmem sobre els Apòstols i els primers segles del cristianisme. Segons una venerable i atendible tradició sant Pau va venir a Tàrraco. I això ens basta per a la nostra veneració pietosa de la primera predicació de sant Pau a casa nostra.

Repeteix les meves paraules de l'any 2011: «L'Església de Tarragona, des de fa segles, s'ha considerat una Església d'arrels paulines i d'una indubtable devoció per la seva deixebra Tecla, tant que la nostra arxidiòcesi la té per protectora.»

1 Nota de la redacció

Els científics debatran qüestions diverses sobre sant Pau i aquestes terres, però hi ha una cosa certa: tots els cors tarragonins bateguen amb força en mencionar els noms de Pau i de Tecla.

Acabo les meves paraules agraint una vegada més la presentació feta pels professors Armand Puig i Andreu Muñoz. I vull donar les gràcies a tots els qui han col·laborat en la publicació d'aquestes esplèndides obres, entre els quals vull anomenar els de casa nostra: el Dr. Armand Puig, el Dr. Josep Maria Gavaldà i Mn. Antoni Pérez de Mendiguren. Gràcies.

Escrits setmanals “Als quatre vents”

588. ANY NOU, VIDA SANTA

3 de gener de 2016

Des dels anys de seminarista fins a la seva mort, sant Joan XXIII tenia el costum d'escriure un Diari de l'Ànima, que va ser com va titular aquests apunts qui va ser el seu secretari personal, monsenyor Capovilla, quan els va editar un cop va morir el Papa.

L'últim any de la seva vida el va començar així: «1 de gener de 1963. Lloat sigui el nom del Senyor ara i per sempre. Em llevo com sempre a les quatre. Matí tranquil en oració i bona feina. Preparació de la carta als bisbes del Concili. A la tarda, el cardenal Testa: felicitació d'Any Nou.» Seguidament esmenta altres contactes, un concert a la sala Clementina amb assistència d'adolescents de tres instituts de beneficència, i anota que hi assisteixen uns nuvis. I acaba el seu apunt: «Adverteixo amb alegria i agraïment al Senyor que aquest primer dia de 1963 ha començat molt bé fins i tot pel que afecta al meu físic.»

El Papa ja no es trobava gaire bé en aquell temps. Va morir el 3 de juny. En reproduir aquest text volia fixar-me en alguna cosa que pot ser comuna a tots nosaltres en aquestes dates. Primer l'agraïment a Déu per començar un any més de la nostra vida. Un any en què, com ell, hem de conjugar la pregària i el treball. Segurament no ens llevarem a les quatre de la matinada, però el dia és prou llarg per trobar molts moments d'elevat el nostre pensament a Déu enmig de les tasques ordinàries. Gaudirem de moments de distracció i oci, sigui per assistir a un concert, com és el cas, o per a veure la televisió en família, sense oblidar les estones de convivència al voltant de la taula durant el dinar o el sopar. Per fi, agraïm també al Senyor la salut que tinguem, disposats sempre a complir la voluntat de Déu si sobrevenen dificultats.

Cada any acostumem a repetir allò d'«Any Nou, vida nova»; proposo una variació: «Any Nou, vida santa.» No és una proposta de ser menys feliç, sinó al contrari. Divertir-se pot estar molt bé, però ser feliç és més que divertir-se. La veritable felicitat no

és una bengala que esclata i resulta atractiva mentre dura, sinó una llum que ha vingut per quedar-se, com la llum de Betlem que van seguir els Reis d'Orient.

Amb aquests pensaments desitjo a tots que sigui feliç aquest any nou que acaba de començar i també que tingueu una feliç Epifania.

589. EL BAPTISME, EL MILLOR REGAL

10 de gener de 2016

El primer diumenge després d'Epifania se celebra el Baptisme del Senyor i amb aquesta festa es tanca el temps de Nadal. És una festivitat que per als cristians resulta entranyable. Des dels primers temps apostòlics l'Església s'ha alegrat d'administrar aquest sagrament que ens obre a la vida de la gràcia.

Amb quina emoció acudeixen els pares a batejar els seus fills! Arriben a la parròquia amb els padrins, que també tenen a títol d'honor assumir la responsabilitat d'aquest moment transcendent. He escollit un exemple, dels milions que es podrien trobar: el d'una nena que va viure fa un parell de segles: Joaquina de Vedruna.

Diuen els seus biògrafs que el 16 d'abril de 1783 les campanes de la Parròquia de Santa Maria del Pi de Barcelona repicaven per la celebració del baptisme. Els seus pares, que vivien al carrer Hospital, van creuar les Rambles aquell dia primaveral i es van introduir al barri Gòtic. Van travessar la porta d'aquell temple del segle XIV i es van dirigir a la capella on es trobava la pila baptismal. Allí va tenir lloc la cerimònia.

Joaquina es va casar als 16 anys, va ser mare de nou fills i, quan va enviuadar, va fundar a Vic la Congregació de Germanes Carmelites de la Caritat. Quan va morir, en 1854, les seves continuadores van seguir amb el seu carisma d'educació cristiana i cura dels malalts en múltiples comunitats. Sant Joan XXIII la va canonitzar l'any 1959. A la Parròquia del Pi una placa diu: aquí va ser batejada santa Joaquina de Vedruna.

M'he entretingut en el baptisme d'una Santa molt popular perquè volia fixar-me en els fruits de santedat que poden desenvolupar-se a partir de la llavor del primer sagrament si som fidels a la gràcia. El Catecisme de l'Església catòlica diu que «la gratuïtat de la gràcia de la salvació es manifesta particularment en el baptisme dels nens», i assenyala que «els pares cristians han de reconèixer que aquesta pràctica correspon també a la seva missió d'alimentar la vida que Déu els ha confiat».

Aquest diumenge és una bona ocasió perquè les famílies reflexionin sobre això. Potser en alguns casos hauran de ser els avis els qui recordin als pares la importància de viure aquesta pràctica sacramental i no ajornar el baptisme dels fills. L'amor de Déu és a l'origen de la nostra existència i del miracle que és una vida humana. Que les famílies cristianes tinguin en compte el millor regal que poden fer als seus fills: transmetre'ls la fe.

590. OCTAVARI PER LA UNITAT DELS CRISTIANS

17 de gener de 2016

Hi ha una data considerada de partença del que avui és una pràctica comuna universal: pregar per la unitat dels cristians.

Va ser un anglicà, Paul Wattson, que oficiava en una petita capella propera a Nova York, qui va proposar, l'any 1908, dedicar una setmana a pregar per la unitat. Després es va convertir al catolicisme i Pius X es va fer ressò de la idea aprovant-la en els termes que Wattson va proposar: es desenvoluparia entre la festa de la Càtedra de Sant Pere (18 de gener) i la de la Conversió de Sant Pau (25 de gener).

Són vuit dies per a pregar per una intenció que va expressar Jesucrist mateix en la seva petició al Pare: «Que tots siguin u.» Que se superi l'escàndol de la divisió entre els seguidors de Crist: catòlics, anglicans, ortodoxos i protestants.

Com aconseguir-ho? L'oració és el punt de suport de la palanca que aixecarà els obstacles; l'esforç, a més de resar, cal posar-lo en el diàleg i a afrontar junts els problemes donant preferència a la caritat.

La història de les últimes dècades mostra que les comissions teològiques acosten postures, però també que la unitat arribarà mitjançant la comprensió mútua i una vivència profunda de la fraternitat. L'exemple ens l'ofereixen les comunitats d'alguns països asiàtics i africans en els quals els cristians, sense distinció, es troben perseguits en ocasions fins al martiri, però també hi ha experiències singulars, com les d'un matrimoni que ha escrit llibres d'èxit explicant les seves vivències. Em refereixo a Scott Hahn i la seva esposa Kimberly. Tots dos eren presbiterians i de formació protestant calvinista; ell fins i tot era ministre de la seva Església i teòleg, fins que es va convertir al catolicisme. Ella continuava sent protestant i mantenien llargues converses en què ell tractava inútilment de convèncer la seva dona amb arguments teològics. Finalment, allò que va convèncer la Kimberly van ser les actituds que va veure que ell desenvolupava en la seva vida de cada dia i en el seu tracte matrimonial.

El papa Francesc ha escrit una pregària per la unitat dels cristians que crida a buscar aquesta proximitat, superant divisions del passat. Acaba així: «Senyor, aquesta Església que és teva, no és la nostra. La història ens ha dividit. Jesús, ajuda'ns a anar pel camí de la unitat o pel camí d'aquesta unitat reconciliada. Senyor, tu sempre has fet tot el que has promès, dóna'ns la unitat de tots els cristians. Amén.»

591. GRÀCIES

24 de gener de 2016

El quart diumenge de gener l'Església celebra el Dia de la Infància Missionera. És una crida a la solidaritat entre els nens, entre aquells als quals ha somrigut la vida i la fe

i els qui pateixen, entre els qui poden viure sense preocupacions materials i els qui no tenen ni l'indispensable.

El lema d'aquest any —«Gràcies»— és molt significatiu: convida els nostres nens a ser agraïts.

La Infància Missionera és una iniciativa pionera per als drets de l'infant, nascuda cent anys abans que la UNICEF. Va sorgir el 1843 gràcies a la inquietud d'un bisbe francès per la situació dels nens de la Xina.

A monsenyor Forbin-Janson li van impactar les notícies que arribaven del país asiàtic de nens morts poc després de néixer, a vegades per causes naturals i altres per ser llançats al foc en rituals horrorosos. Des de llavors va voler viatjar a la Xina, però li va ocórrer com a sant Francesc Xavier, que va morir quan ja estava preparat per al viatge, en el seu cas quan ja havia concertat embarcar des de Marsella. El que no va morir, però, va ser la seva Obra, elevada per Pius XI l'any 1922 a obra pontificia i estesa a tot el món.

Ara, per la seva adequació als interessos infantils, s'ha convocat un concurs en què es demana als nens que facin fotografies digitals al voltant de la idea «Digues gràcies». Poden fotografiar qualsevol tema que els causi una emoció d'agraïment, des d'una posta de sol fins a una persona que estimen, passant per objectes, animals o aspectes del món creat.

Es tracta que apreciïn el que tenen, el que envolta les seves vides, i que pensin en els qui no tenen aquestes alegries. Aquest any seran molts els qui recordin un nen, no xinès sinó siria, que va morir ofegat en una platja turca quan la seva família intentava arribar a una illa grega, en el marc de la fugida de centenars de milers de persones d'un país en guerra. Aylan, de tres anys, i el seu germà Galip, de cinc, eren de Kobani, la ciutat màrtir del nord de Síria. Des que van néixer no van ser bressolats per cançons, sinó pel ressò de bombardejos propers.

L'Església prega pels nens del món, i amb la festa d'aquest diumenge vol despertar la major solidaritat entre els qui decidiran el futur de les noves generacions.

592. ACABA L'ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

31 de gener de 2016

Acaba l'Any de la Vida Consagrada disposat pel papa Francesc, que es va iniciar el 30 de novembre de 2014, primer diumenge d'Advent, i que finalitza el 2 de febrer d'enguany, 2016, en la festa de la Presentació del Senyor.

Durant aquest temps hem tingut ocasió de reflexionar sobre tants homes i dones que viuen amb alegria generosa i vocació de servei el seu carisma específic i formen part del tresor més preuat de l'Església. Estic pensant ara en les moltes trobades que he tingut amb ells, des del nou Abat de Poblet, a qui l'any passat vaig tenir el goig d'ordenar preve-

re, fins a la persona consagrada més anònima als ulls dels homes, no de Déu, que viu en un convent pregant per la salvació del món.

A Catalunya són molt nombrosos els religiosos que van fundar congregacions diverses, són abundants les petjades de sants per tota la nostra geografia, i són múltiples els àmbits que depenen de religiosos: monestirs, santuaris, esglésies, escoles, hospitals, residències per a gent gran, altres per a persones discapacitades, o per a addictes a les drogues en procés de desintoxicació, locals de beneficència en barris ciutadans, per no parlar dels missioners que fan una tasca impagable en països llunyans.

El Papa els va dir a tots: tant si el vostre carisma està més orientat a la contemplació com si ho està a la vida activa, sempre esteu cridats a ser experts en misericòrdia. Amb això enllaça l'Any de la Vida Consagrada amb el de la Misericòrdia. I és que els religiosos no s'allunyen de les preocupacions de la humanitat, sinó que demanen a Déu per elles i, en la mesura del possible, ajuden a resoldre-les directament.

Amb la seva forma de vida ens diuen on es troben el tresor amagat i la perla preciosa de la paràbola evangèlica. No estan en la recerca del plaer a qualsevol preu, ni tan sols en l'esforç purament humà per ser millors. Jacques Philippe, de la Comunitat de les Benaurances, glossant l'espiritualitat de santa Teresa de Lisieux, assenyala que si poséssim el nostre objectiu a ser experimentats, irreprotxables, a no equivocar-nos mai, a no decaure mai... és a dir, a no tenir necessitat de perdó, de misericòrdia, de Déu i del seu auxili, no estariem en la lògica de l'Evangeli.

Les dones i els homes de vida consagrada ens diuen que cal posar la confiança en Déu, un missatge necessari per a no deixar-se vèncer per les dificultats i complexitats del món en què vivim.

Gener : Activitats pastorals de l'Arquebisbe

Divendres 1

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual en la solemnitat de Santa Maria, Mare de Déu.

Dissabte 2

- Al Mas d'Enric, la nova presó provincial de Tarragona, celebra l'eucaristia amb motiu de les festes de Nadal.

Diumenge 3

- A l'església parroquial de Santa Maria Magdalena del Pont d'Armentera, celebra l'eucaristia solemne del Vot de Poble de la Santa Creu i fa la benedicció de les coques.
- Al vespre, presideix la processó amb la imatge del Sant Crist i la relíquia del Lignum Crucis pels carrers de la vila.

Dilluns 4

- A Tarrés, participa en la primera jornada de la convivència per a escolans, organitzada per la Delegació diocesana de pastoral de joventut i el Secretariat diocesà per a les vocacions.
- A la tarda, després del dinar, amb tots els joves, fa la caminada des de Tarrés fins a Vinaixa, on, al vespre, a l'església parroquial de Sant Joan Baptista, celebra l'eucaristia.

Dimarts 5

- Visita els joves de la Comunitat del Cenacle del Mas d'en Lluç, a Cornudella de Montsant: dina amb ells i celebra l'eucaristia.

Dimecres 6

- A la Catedral, celebra l'eucaristia conventual en la solemnitat de l'Epifania del Senyor.

Dijous 7

- A l'ermita de Sant Ramon de Penyafort de Constantí, celebra l'eucaristia amb motiu de la festa del titular. Després, als locals parroquials, és convidat a dinar amb les autoritats i col·laboradors parroquials.
- A la tarda visita el Monestir de la Immaculada Concepció de les Monges Mímines de Valls.

Divendres 8

- Al matí visita la comunitat cistercenca del Monestir de Santa Maria de Vallbona de les Monges i a la tarda el Monestir de Santa Clara, de les Clarisses de Reus.

Dissabte 9

- A l'església parroquial de Sant Pere Apòstol de Riudecols, administra el sagrament de la confirmació.
- A l'església parroquial de l'Assumpció de les Borges del Camp, administra el sagrament de la confirmació.

Diumenge 10

- A la Catedral, celebra la missa conventual en la festa del Baptisme del Senyor, durant la qual administra el sagrament de la confirmació a un grup de joves i adults.

De dilluns 11 a divendres 15

- Fa exercicis espirituals.

Dimarts 12

- Viatja a Barcelona on, a la tarda, al Palau de la Generalitat, assisteix a la presa de possessió del Molt Hble. Sr. Carles Puigdemont com a nou president de la Generalitat de Catalunya.

Dissabte 16

- Als locals de l'Espai Municipal Polivalent La Palma de Reus, participa en la xocolatada organitzada pel Patronat Foc Nou per a tots els infants que van participar en els Retauls Vivents de Nadal.
- Al vespre, a la sala d'actes del Col·legi La Salle, participa en els actes que es realitzen amb motiu del lliurament de premis dels concursos organitzats per la Congregació Mariana de Reus amb motiu de les festes de Nadal.

Diumenge 17

- A la tarda, a Tarragona, a la Residència per a Gent Gran de Sanitas, celebra l'eucaristia, durant la qual administra el sagrament de la unció dels malalts als residents.

Dilluns 18

- A la casa diocesana d'exercicis de la Selva del Camp, presideix la jornada de formació permanent del clergat.
- A la tarda, visita la comunitat de Missioneres Claretianes de Reus i celebra l'eucaristia.

Dimarts 19

- Al palau arquebisbal, presideix la reunió n. 344 del Consell Episcopal.
- A l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, administra el sagrament de la reconciliació.

Dimecres 20

- A la tarda, a la Catedral, celebra la missa exequial per Mn. Josep Lluís Ramos Jarque.
- A l'església parroquial de Sant Pau Apòstol de Tarragona, presideix l'acte ecumènic de pregària per la unitat dels cristians.

Dijous 21

- A l'amfiteatre romà, presideix l'acte litúrgic de pregària i lectura de les Actes dels sants protomàrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, organitzat per l'Associació Cultural Sant Fructuós (ACSF).
- A la tarda, a la capella del Santíssim Sagrament de la Catedral, presideix l'acte de presentació dels llibres *El culte de Tecla, santa d'Orient i d'Occident*, *Thecla: Paul's Disciple and Saint in the East and West* i *The Last Years of Paul. Essays from the Tarragona Conference, June 2013*, que recullen les actes dels darrers congressos organitzats per l'INSAF al Seminari Pontifici de Tarragona.
- Al vespre, a la Catedral, presideix l'eucaristia en la solemnitat dels Sants protomàrtirs.

Divendres 22

- Al Col·legi Sant Pau de Tarragona participa en el sopar festiu del centre.

Dissabte 23

- Al santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus, celebra l'eucaristia i presideix la jornada arxidiocesana de pastoral de la salut.
- Al vespre, al Teatre Metropol, assisteix a la representació de la Petita Passió de sant Fructuós, a càrrec de la secció jove de l'ACSF amb motiu de la clausura del 25è aniversari de la primera representació de la Passio Fructuosi.

Diumenge 24

- A Valls, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Lledó, presideix l'eucaristia de les famílies dins dels actes organitzats amb motiu del 650è aniversari de la troballa de la imatge de la Mare de Déu del Lledó i del 50è aniversari de la seva coronació canònica.

Dilluns 25

- A la Catedral, celebra l'eucaristia en la solemnitat de la conversió de Sant Pau, en la qual participen els alumnes del Col·legi Sant Pau Apòstol que celebren la festa patronal, i un grup de periodistes dels mitjans de comunicació locals, que celebren la festa patronal de Sant Francesc de Sales. Després, al Seminari, amb els periodistes, assisteix a la presentació de diversos temes d'actualitat que s'estan portant a terme a l'arquebisbat.
- A la casa d'espiritualitat dels pares Rogacionistes del santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona, saluda els delegats diocesans de missions de les diòcesis amb seu a Catalunya i dina amb ells.
- Al vespre, al Seminari Menor, celebra les vespres solemnes i sopa amb l'equip rector i els joves.

Dimarts 26

- A Premià de Dalt, participa en la primera de les Jornades de Qüestions Pastorals Castelladaura 2016, organitzades per Centre Sacerdotal Rosselló de Barcelona.
- A l'auditori de la Diputació de Tarragona, convidat per les Germanes de la Companyia de Maria i la direcció del Col·legi de Lestonnac-L'Ensenyança, assisteix a la projecció privada del film Joana de Lestonnac. O morir o actuar.

Divendres 29

- Rep la visita del nou delegat de la Generalitat de Catalunya a Tarragona, Sr. Òscar Peris.
- Rep la visita del Sr. Arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, i del seu bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, i els convida a dinar a la seva residència.

Dissabte 30

- A la tarda, a Arbeca, presideix l'acte de presentació del llibre Miscel·lània en honor a Mn. Anton Bru.

Diumenge 31

- Al matí, a la Catedral, celebra la missa conventual en la Jornada diocesana de la vida consagrada.
- Al migdia, a l'església parroquial de Sant Salvador de Pira, celebra l'eucaristia dominical amb motiu de la cloenda dels treballs de pintura de l'interior del temple i de la presa de possessió com a nou rector de Mn. Pere Fibla Palazón.
- A la tarda, al Vendrell, assisteix a la representació dels Pastorets del Vendrell, amb motiu del 50è aniversari de l'entitat.

Secretaria General i Cancelleria

NOMENAMENTS

del mes de gener de 2016

El Sr. Arquebisbe, Dr. Jaume Pujol i Balcells, ha signat durant el mes de gener els següents nomenaments:

Amb data 27/01/2016

Mn. Pere Fibla Palazón,

rector de les parròquies de Santa Maria Magdalena de Blancafort, de Santa Maria de Solivella i de la Transfiguració del Senyor de Pira, i encarregat de l'església de Santa Maria d'Ollers.

Mn. Norbert Miracle Figuerola,

adscriu a la Parròquia de Santa Maria de Ferran-La Móra.

Amb data 29/01/2016

Mn. Magí Mejías Sendra,

adscriu a la Parròquia de Sant Francesc d'Assís de Tarragona.

DECRET

de 4 de gener de 2016, pel qual es dispensa els qui tenen obligacions laborals dels deures de la festa de precepte els dies de Sant Josep i de Sant Jaume on siguin dies feiners

Atenent que les festes de Sant Josep i de Sant Jaume són festes de precepte dins el calendari de l'Església, i preveient les dificultats que, per causa del treball,

puguin tenir els fidels per a complir aquest precepte pel fet que el calendari laboral de la Generalitat de Catalunya disposa que siguin dies feiners.

PEL PRESENT decret dispo el següent: a) En les poblacions on s'hagi triat alguna d'aquestes dates com a festa local i, en conseqüència, sigui dia festiu, es manté la festa de Sant Josep o de Sant Jaume, segons sigui el cas, com a dia de precepte; b) En les poblacions on no siguin dies festius, per als qui tenen obligacions laborals, queda dispensat el deure de participar en la celebració eucarística si els resulta impossible de fer-ho, així com també els queden dispensades les altres obligacions derivades de les festes declarades de precepte.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

DECRET

de 22 de gener de 2016, pel qual s'extingeixen les fundacions pies que han complert els cinquanta anys de vigència

Atesa la relació adjunta de fundacions pies que s'han extingit el dia 31 de desembre de 2015 per haver complert els cinquanta anys de vigència o per haver-se'n exhaurit la dotació inicial, facilitada pel Sr. Ecònom de l'Arquebisbat;

PEL PRESENT DECRET, en virtut de les facultats que m'atorga el c. 1308 del Codi de Dret Canònic, extingeixo les esmentades fundacions pies, el capital de les quals, comptabilitzat a 19 de gener de 2016, es transferirà a l'Institut per al Sosteniment del Clergat.

† Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Arquebisbe de Tarragona.

Davant meu,

Rosalia Gras Minguella

Secretària general i cancellera

Fundació	Entitat beneficiària
Camí	– Parròquia de Santa Maria de Guimerà
Domingo	– Parròquia de Santa Maria la Major de Montblanc
Jané	– Parròquia de Sant Bartomeu de Montferri
Aixelà	– Parròquia de Sant Miquel dels Omellons
Casals	– Parròquia de Santa Maria la Major de Prades
Baixeras	– Parròquia de Sant Martí de Sant Martí de Maldà
Panella	– Parròquia de Santa Maria de Vila-rodona
Tarragona	– Parròquia de Sant Joan Baptista de Vinaixa
Nov. Immaculada	– Capella de la Mare de Déu del Claustre de la Catedral
Babot	– Església de Sant Llorenç de Tarragona
Vives	– Església de Sant Miquel de Tarragona
París	– Caixa diocesana
Figuerola	– Capítol de la Catedral
Llobera	– Parr. de la M. de D. de la Jonquera. La Pobla de Cérvoles

Francesc, Papa

MISSATGE

de 4 d'octubre de 2015, per a la Quaresma 2016: Les Obres de misericòrdia en el camí jubilar

«El que jo vull és amor, i no sacrificis!» (Mt 9,13)

1. Maria, icona d'una Església que evangelitza perquè és evangelitzada

A la Butlla de convocatòria del Jubileu vaig convidar a fer que «la Quaresma d'aquest any Jubilar sigui viscuda amb més intensitat, com un moment fort per a celebrar i experimentar la misericòrdia de Déu» (Misericordiæ vultus, 17). Amb la invitació a escoltar la Paraula de Déu i a participar en la iniciativa «24 hores per al Senyor» vaig voler fer èmfasi en la primacia de l'escolta orant de la Paraula, especialment de la paraula profètica. La misericòrdia de Déu, en efecte, és un anunci al món, però cada cristià està cridat a experimentar en primera persona aquest anunci. Per això, en el temps de la Quaresma enviaré els Missioners de la Misericòrdia, a fi que siguin per a tots un signe concret de la proximitat i del perdó de Déu.

Maria, després d'haver acollit la Bona Notícia que li anuncia l'arcàngel Gabriel, canta profèticament en el Magnificat la misericòrdia amb què Déu l'ha escollida. La Verge de Natzaret, promesa a Josep, es converteix així en la icona perfecta de l'Església que evangelitza, perquè va ser i continua sent evangelitzada per obra de l'Esperit Sant, que va fer fecund el seu ventre virginal. En l'etimologia de la tradició profètica, la misericòrdia està estretament vinculada, precisament, a les entranyes maternes (rahamim) i amb una bondat generosa, fidel i compassiva (hesed) que es viu en el si de les relacions conjugals i parentals.

2. L'aliança de Déu amb els homes: una història de misericòrdia

El misteri de la misericòrdia divina es revela al llarg de la història de l'aliança entre Déu i el seu poble Israel. Déu, en efecte, es mostra sempre ric en misericòrdia, disposat a vessar en el seu poble, en cada circumstància, una tendresa i una compassió visceral, especialment en els moments més dramàtics, quan la infidelitat trenca el vincle del Pacte i és necessari ratificar l'aliança d'una manera

més estable en la justícia i la veritat. Ens trobem aquí davant un autèntic drama d'amor, en el qual Déu desenvolupa el paper de pare i de marit traït, mentre Israel, el de fill/filla i el d'esposa infidel. Són justament les imatges familiars —com en el cas d'Osees (cf. Os 1-2)— les que expressen fins a quin punt Déu desitja unir-se al seu poble.

Aquest drama d'amor assoleix el cim en el Fill fet home. En ell Déu vessa la seva il·limitada misericòrdia fins a tal punt que fa d'ell la «Misericòrdia encarnada» (*Misericordiæ vultus*, 8). En efecte, com a home, Jesús de Natzaret és fill d'Israel a tots els efectes. I ho és fins a tal punt que encarna l'escolta perfecta de Déu que el Shemà requereix a tot jueu, i que encara avui és al cor de l'aliança de Déu amb Israel: «Ecolta, Israel: El Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces» (Dt 6,4-5). El Fill de Déu és l'Espòs que fa el que sigui per guanyar-se l'amor de la seva Esposa, amb qui està unit amb un amor incondicional que es fa visible en les núpcies eternes amb ella.

Aquest és el cor del querigma apostòlic, en el qual la misericòrdia divina ocupa un lloc central i fonamental. És «la bellesa de l'amor salvífic de Déu manifestat en Jesucrist mort i ressuscitat» (*Exh. Ap. Evangelii gaudium*, 36), el primer anunci que «sempre hem de tornar a escoltar de diverses maneres i sempre hem de tornar a anunciar d'una forma o d'una altra al llarg de la catequesi» (*ibid.*, 164). La misericòrdia aleshores «expressa el comportament de Déu envers el pecador, oferint-li una possibilitat ulterior per examinar-se, convertir-se i creure» (*Misericordiæ vultus*, 21), restablint d'aquesta manera la relació amb ell. I, en Jesús crucificat, Déu vol atrapar el pecador fins i tot en la seva llunyania més extrema, justament allí on es va perdre i es va allunyar d'ell. I això ho fa amb l'esperança de poder així, finalment, entendre el cor endurit de la seva Esposa.

3. Les obres de misericòrdia

La misericòrdia de Déu transforma el cor de l'home fent-li experimentar un amor fidel, i el fa al seu torn capaç de misericòrdia. És sempre un miracle que la misericòrdia divina s'irradiï en la vida de cada un de nosaltres impulsant-nos a estimar el proïsme i animant-nos a viure allò que la tradició de l'Església anomena les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Elles ens recorden que la nostra fe es tradueix en gestos concrets i quotidians, destinats a ajudar el nostre proïsme en el cos i en l'esperit, i sobre els quals serem jutjats: alimentar-lo, visitar-lo, consolar-lo i educar-lo. Per això vaig expressar el meu desig que «el poble cristià reflexioni durant el Jubileu sobre les obres de misericòrdia corporals i espirituals». «Serà una manera de despertar la nostra consciència, moltes vegades ensopida

davant el drama de la pobresa, i per entrar encara més en el cor de l'Evangelí, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina» (ibid., 15). En el pobre, efectivament, la carn de Crist «es fa de nou visible com a cos martiritzat, nafat, flagellat, desnudit, en fugida..., perquè nosaltres el reconeguem, el toquem i l'assistim amb cura» (ibid.). És un misteri inaudit i escandalós la continuació en la història del sofriment de l'Anyell innocent, esbarzer ardent d'amor gratuït davant el qual, com Moisès, només podem treure'ns les sandàlies (cf. Ex 3,5), i encara més quan el pobre és el germà o la germana en Crist que pateixen a causa de la seva fe.

Davant aquest amor fort com la mort (cf. Ct 8,6), el pobre més miserable és qui no accepta reconèixer-se com a tal. Creu que és ric, però en realitat és el més pobre dels pobres. Això és així perquè és esclau del pecat, que l'empeny a utilitzar la riquesa i el poder no per a servir Déu i els altres, sinó per a sufocar dins seu mateix l'íntima convicció que ell tampoc no és més que un pobre captaire. I com més gran és el poder i la riquesa que té a la seva disposició, encara més gran pot arribar a ser aquest ofuscament enganyós. Arriba fins a tal punt que ni tan sols veu el pobre Llätzer, que demana al portal de casa seva (cf. Lc 16,20-21) i que és figura de Crist que en els pobres demana la nostra conversió. Llätzer és la possibilitat de conversió que Déu ens ofereix i que potser no veiem. I aquest ofuscament va acompanyat d'un deliri d'omnipotència superb, en el qual ressona sinistrament el demoníac «sereu com Déu» (Gn 3,5), que és l'arrel de tot pecat. Aquest deliri també pot assumir formes socials i polítiques, com ho han mostrat els totalitarismes del segle XX i com ho mostren avui les ideologies del pensament únic i de la tecnociència, que pretenen fer que Déu sigui irrellevant i que l'home es redueixi a una massa per utilitzar. I actualment també poden mostrar-lo les estructures de pecat vinculades a un model fals de desenvolupament, basat en la idolatria dels diners, com a conseqüència del qual les persones i les societats més riques es tornen indiferents al destí dels pobres, als quals tanquen les portes, negant-se fins i tot a mirar-los.

La Quaresma d'aquest Any Jubilar, doncs, és per a tots un temps favorable per a sortir finalment de la nostra alienació existencial gràcies a l'escolta de la Paraula i a les obres de misericòrdia. Mitjançant les corporals toquem la carn de Crist en els germans i germanes que necessiten ser alimentats, vestits, allotjats, visitats, mentre que les espirituals toquen més directament la nostra condició de pecadors: aconsellar, ensenyar, perdonar, amonestar, resar. Per tant, mai no hem de separar les obres corporals de les espirituals. Precisament tocant en el miserable la carn de Jesús crucificat, el pecador podrà rebre com a do la consciència que ell mateix és un pobre captaire. A través d'aquest camí també els «superbs», els «poderosos» i els «rics» dels quals parla el Magnificat tenen la possibili-

tat d'adonar-se que són immerescudament estimats per Crist crucificat, mort i ressuscitat per ells. Només en aquest amor hi ha la resposta a la set de felicitat i d'amor infinits que l'home —enganyant-se— creu poder omplir amb els ídols del saber, del poder i del posseir. Però sempre queda el perill que, pel fet que hom es tanqui cada vegada més hermèticament en Crist, que en el pobre continua trucant a la porta del seu cor, els superbs, els rics i els poderosos acabin per condemnar-se a si mateixos a caure en l'etern abisme de solitud que és l'infern. Heus ací, doncs, que ressonen de nou per a ells, de la mateixa manera que per a tots nosaltres, les paraules punyents d'Abraham: «Ja tenen Moisès i els Profetes: que els escoltin» (Lc 16,29). Aquesta escolta activa ens prepararà de la millor manera possible per a celebrar la victòria definitiva sobre el pecat i sobre la mort de l'Espòs ja ressuscitat, que desitja purificar la seva Esposa promesa, a l'espera de la seva vinguda.

No perdem aquest temps de Quaresma favorable per a la conversió. Ho demanem per la intercessió maternal de Maria Verge, que va ser la primera que, davant la grandesa de la misericòrdia divina que va rebre gratuïtament, va confessar la seva petitesa (cf. Lc 1,48), reconeixent-se com la humil esclava del Senyor (cf. Lc 1,38).

MISSATGE

de 24 de gener de 2016, per a la L Jornada mundial de les Comunicacions socials

Comunicació i misericòrdia: un encontre fecund

Benvolguts germans i germanes, l'Any Sant de la Misericòrdia ens convida a reflexionar sobre la relació entre la comunicació i la misericòrdia. Efectivament, l'Església, unida a Crist, encarnació viva de Déu misericordiós, està cridada a viure la misericòrdia com a tret distintiu de tot el seu ser i actuar. Allò que diem i com ho diem, cada paraula i cada gest hauria d'expressar la compassió, la tendresa i el perdó de Déu amb tots. L'amor, per la seva naturalesa, és comunicació, porta a l'obertura, no a l'aïllament. I si el nostre cor i els nostres gestos estan animats per la caritat, per l'amor diví, la nostra comunicació serà portadora de la força de Déu.

Com a fills de Déu estem cridats a comunicar-nos amb tothom, sense exclusió. En particular, és característic del llenguatge i de les accions de l'Església transmetre misericòrdia, per a tocar el cor de les persones i sostenir-les en el camí vers la plenitud de la vida, que Jesucrist, enviat pel Pare, ha vingut a portar a tots.

Es tracta d'acollir en nosaltres i de difondre al nostre voltant el calor de l'Església mare, de manera que Jesús sigui conegut i estimat, aquest calor que dóna contingut a les paraules de la fe i que encén, en la predicació i en el testimoniatge, l'«espurna» que els fa vius.

La comunicació té el poder de crear ponts, d'afavorir l'encontre i la inclusió, enriquint d'aquesta manera la societat. És bonic veure persones que s'afanyen a escollir amb cura les paraules i els gestos per a superar les incomprendions, guarir la memòria ferida i construir pau i harmonia. Les paraules poden construir ponts entre les persones, les famílies, els grups socials i els pobles. I això és possible tant en el món físic com en el digital. Per tant, que les paraules i les accions siguin apropiades per a ajudar-nos a sortir dels cercles viciosos de les condemnes i les venjances, que continuen emmascarant individus i nacions i que porten a expressar-se amb missatges d'odi. La paraula del cristià, però, es proposa fer créixer la comunió i, fins i tot quan ha de condemnar amb fermesa el mal, intenta no trencar mai la relació i la comunicació.

Voldria, per tant, convidar les persones de bona voluntat a descobrir el poder de la misericòrdia de sanejar les relacions malmeses i de tornar a portar pau i harmonia a les famílies i a les comunitats. Tots sabem de quina manera les velles ferides i els ressentiments que arrosseguem poden atrapar les persones i impedir-los comunicar-se i reconciliar-se. Això val també per a les relacions entre els pobles. En tots aquests casos la misericòrdia és capaç d'activar una nova manera de parlar i dialogar, com tan eloqüentment ho va expressar Shakespeare: «La misericòrdia no és obligatòria, cau com la dolça pluja del cel sobre la terra que hi ha sota seu. És un doble benedicció: beneeix qui la concedeix i qui la rep» (El mercader de Venècia. Acte IV, Escena I).

Cal desitjar també que el llenguatge de la política i de la diplomàcia es deixi inspirar per la misericòrdia, que mai no dóna res per perdut. Faig una crida sobretot a tots aquells que tenen responsabilitats institucionals, polítiques i de formar opinió pública, perquè estiguin sempre atents a la manera d'expressar-se quan es refereixen a qui pensa o actua de manera diferent, o a qui ha comès errors. És fàcil cedir a la temptació d'aprofitar aquestes situacions i alimentar d'aquesta manera les flames de la desconfiança, de la por i de l'odi. Es necessita, però, valentia per a orientar les persones cap a processos de reconciliació. I és precisament aquesta audàcia positiva i creativa la que ofereix solucions veritables a antics conflictes així com l'oportunitat de realitzar una pau duradora. «Feliços els compassius perquè seran compadits. [...] Feliços els qui treballen per la pau, perquè seran anomenats fills de Déu» (Mt 5,7.9).

Com voldria que la nostra manera de comunicar, i també el nostre servei de pastors de l'Església, mai no expressés l'orgull superb del triomf sobre l'enemic, ni humiliés aquells als quals la mentalitat del món considera perdedors i material de rebuig. La misericòrdia pot ajudar a mitigar les adversitats de la vida i a oferir calor a aquells que han conegut només la fredor del judici. Que l'estil de la nostra comunicació sigui de tal manera que superi la lògica que separa netament els pecadors dels justos. Nosaltres podem i hem de jutjar situacions de pecat —violència, corrupció, explotació, etc.—, però no podem jutjar les persones, perquè només Déu pot llegir amb profunditat els seus cors. La nostra tasca és amonestar qui s'equivoca, denunciant la maldat i la injustícia de certs comportaments, amb la finalitat d'alliberar les víctimes i d'aixecar el caigut. L'evangeli de Joan ens recorda que «la veritat» ens «farà lliures» (Jn 8,32). Aquesta veritat és, en definitiva, Crist mateix, la dolça misericòrdia del qual és el model per a la nostra manera d'anunciar la veritat i condemnar la injustícia. La nostra tasca primordial és afirmar la veritat amb amor (cf. Ef 4,15). Sols paraules pronunciades amb amor i acompanyades de mansuetud i de misericòrdia toquen els cors del qui som pecadors. Paraules i gestos durs i moralistes corren el risc d'enfonsar més aquells als quals voldríem conduir a la conversió i a la llibertat, reforçant el seu sentit de negació i de defensa.

Alguns pensen que una visió de la societat arrelada en la misericòrdia és injustificadament idealista o excessivament indulgent. Però provem de reflexionar sobre les nostres primeres experiències de relació en el si de la família. Els pares ens han estimat i apreciat més pel que som que no pas per les nostres capacitats i pels nostres èxits. Els pares volen naturalment el millor per als seus fills, però el seu amor mai no està condicionat per l'aconseguint dels objectius. La casa paterna és el lloc on sempre ets acollit (cf. Lc 15,11-32). Voldria encoratjar tothom a pensar en la societat humana, no com un espai en el qual els estranys competeixen i cerquen prevaler, sinó més aviat com una casa o una família, on la porta és sempre oberta i en la qual els seus membres s'acullen mútuament.

Per això és fonamental escoltar. Comunicar significa compartir, i per a compartir cal escoltar, acollir. Escoltar és molt més que sentir. Sentir fa referència a l'àmbit de la informació; escoltar, però, evoca la comunicació i necessita proximitat. L'escolta ens permet assumir l'actitud justa, deixant enrere la condició tranquil·la d'espectadors, usuaris, consumidors. Escoltar significa també ser capaços de compartir preguntes i dubtes, de recórrer un camí al costat de l'altre, d'alliberar-se de qualsevol presumpció d'omnipotència i de posar humilment les capacitats pròpies i els dons propis al servei del bé comú.

Escoltar mai no és fàcil. A vegades és més còmode fingir que som sords. Escoltar significa posar atenció, tenir desig de comprendre, de valorar, respectar, custodiar la paraula de l'altre. En l'escolta s'origina una espècie de martiri, un sacrifici d'un mateix en el qual es renova el gest realitzat per Moisès davant la bardissa ardent: treure's les sandàlies en el «lloc sagrat» de l'encontre amb l'altre que em parla (cf. Ex 3,5). Saber escoltar és una gràcia immensa, és un do que s'ha de demanar per a poder després exercitar-se practicant-lo.

També els correus electrònics, els missatges de text, les xarxes socials, els fòrums poden ser formes de comunicació plenament humanes. No és la tecnologia la que determina si la comunicació és autèntica o no, sinó el cor de l'home i la seva capacitat per a utilitzar bé els mitjans que té a la seva disposició. Les xarxes socials són capaces d'afavorir les relacions i de promoure el bé de la societat, però també poden conduir a una polarització o divisió ulterior entre les persones i els grups. L'entorn digital és una plaça, un lloc d'encontre, on es pot acariciar o ferir, tenir una discussió profitosa o un linxament moral. Demano que l'Any Jubilar viscut en la misericòrdia «ens faci més oberts al diàleg per a conèixer-nos i comprendre'ns millor; elimini qualsevol forma de tancament i de menyspreu, i allunyi qualsevol forma de violència i de discriminació» (Misericordiæ vultus, 23). També en xarxa es construeix una ciutadania veritable. L'accés a les xarxes digitals comporta una responsabilitat per l'altre, que no veiem però que és real, té una dignitat que ha de ser respectada. La xarxa pot ser ben utilitzada per a fer créixer una societat sana i oberta a la posada en comú.

La comunicació, els seus llocs i els seus instruments, han portat un allargament dels horitzons per a moltes persones. Això és un do de Déu, i és també una gran responsabilitat. M'agrada definir aquest poder de la comunicació com a proximitat. L'encontre entre la comunicació i la misericòrdia és fecund en la mesura en què genera una proximitat que se solidaritza, consola, guareix, acompanya i celebra. En un món dividit, fragmentat, polaritzat, comunicar amb misericòrdia significa contribuir a la bona, lliure i solidària proximitat entre els fills de Déu i els germans en humanitat.

Audiències generals “Jubileu de la Misericòrdia”

EL NOM DE DÉU ÉS EL MISERICORDIÓS

13 de gener de 2016

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui comencem la catequesi sobre la misericòrdia en la perspectiva bíblica, per tal d'aprendre la misericòrdia escoltant allò que Déu mateix ens ensenya mitjançant la seva Paraula. Comencem per l'Antic Testament, que ens prepara i ens porta a la revelació plena de Jesucrist, en el qual es revela completament la misericòrdia del Pare.

En la Sagrada Escripura, el Senyor és presentat com «Déu misericordiós». Aquest és el seu nom, mitjançant ell ens revela, per dir-ho així, el seu rostre i el seu cor. Ell mateix, com ens diu el Llibre de l'Èxode, revelant-se a Moisès s'auto-defineix així: «El Senyor! Déu compassiu [misericordiós] i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor»* (34,6). Trobem també aquesta fórmula en altres textos, amb algunes variants, però sempre s'insisteix en la misericòrdia i en l'amor de Déu que no es cansa mai de perdonar (cf. Gn 4,2; Jl 2,13; Sl 86,15; 103,8; 145,8; Ne 9,17). Vegem juntes, una per una, aquestes paraules de la Sagrada Escripura que ens parlen de Déu.

El Senyor és misericordiós: aquesta paraula evoca una actitud de tendresa, com la d'una mare envers el seu fill. De fet, la paraula hebraica emprada a la Bíblia fa pensar en les entranyes o també en la matriu de la mare. Per això, la imatge que suggereix és la d'un Déu que es commou i s'entendreu per nosaltres, com una mare quan agafa el seu nadó, desitjant només estimar, protegir, ajudar, disposada a donar-ho tot, fins i tot ella mateixa. Aquesta és la imatge que suggereix aquesta paraula. Un amor, per tant, que es pot definir en el bon sentit «visceral».

Després està escrit que el Senyor és «compassiu», en el sentit que té la gràcia, que té compassió i, en la seva grandesa, s'inclina sobre el qui és feble i pobre, sempre preparat per acollir, per comprendre, per perdonar. És com el pare de la paràbola explicada a l'Evangeli de Lluc (cf. Lc 15,11-32): un pare que no es tanca en el ressentiment per l'abandó del fill petit, en canvi continua esperant-lo —l'ha engendrat— i després corre vers ell i l'abraça, no li deixa ni acabar la seva confessió —com si li tapés la boca—, tan gran és l'amor i la joia que té per haver-lo retrobat; i després se'n va també a l'encontre del fill gran, que està enfadat i no vol fer cap celebració, el fill que s'ha quedat sempre a casa però vivint més com un servent que no pas com un fill, i també el pare s'inclina sobre ell, el convida a

entrar, mira d'obrir el seu cor a l'amor, perquè ningú no quedi exclòs de la festa de la misericòrdia. La misericòrdia és una festa!

Aquest Déu misericordiós també es diu que és «lent per al càstig», literalment, 'de respiració llarga', és a dir amb la respiració profunda de la paciència i de la capacitat de suportar. Déu sap esperar, els seus temps no són els temps impacients del homes; ell és com el pagès savi que sap esperar, deixa temps perquè creixi la bona llavor, malgrat el jull (cf. Mt 13,24-30).

I finalment, el Senyor es proclama «ric en l'amor [i en la fidelitat]». Que n'és de bonica aquesta definició de Déu! Aquí hi és tot. Perquè Déu és gran i poderós, però aquesta grandesa i poder es despleguen en l'amor, nosaltres tan petits, tan incapaços. La paraula amor, utilitzada aquí, significa l'afecte, la gràcia, la bondat. No és l'amor de telenovella... És l'amor que fa el primer pas, que no depèn dels mèrits humans sinó d'una gratuïtat immensa. És la preocupació divina que res no pot aturar, ni tan sols el pecat, perquè sap anar més enllà del pecat, vèncer el mal i perdonar-lo.

Una fidelitat sense límits: aquesta és l'última paraula de la revelació de Déu a Moisès. La fidelitat de Déu no falla mai, perquè el Senyor és el Vigilant que, com diu el Salm, no s'adorm, sinó que vetlla contínuament sobre nosaltres per portar-nos a la vida:

«Que no deixi relliscar el teu peu
ni s'adormi el qui et guarda.
Mai no dorm ni s'abalteix
el guardià d'Israel.

[...]

El Senyor et guarda de tota desgràcia,
et guarda la vida.
El Senyor guarda tots els teus passos
ara i per tots els segles.» (Salm 121,3-4.7-8)

I aquest Déu misericordiós és fidel en la seva misericòrdia, i sant Pau diu una cosa bonica: encara que tu no li siguis fidel, ell serà sempre fidel perquè no pot renegar d'ell mateix. La fidelitat en la misericòrdia és pròpiament l'ésser de Déu. I per això Déu és totalment i sempre fiable, una presència sòlida i estable. Aquesta és la certesa de la nostra fe. I aleshores, en aquest Jubileu de la Misericòrdia, confiem-nos totalment a ell, i experimentem la joia de ser estimats per aquest

«Déu compassiu [misericordiós] i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor [i en la fidelitat]»¹.

Traducció inicial de Josep M. Torrents per a Catalunya Religió, revisada

DÉU ESCOLTA EL CLAM I FA L'ALIANÇA

Dimecres, 27 de gener de 2016

A la Sagrada Escripura, la misericòrdia de Déu és present al llarg de tota la història del poble d'Israel.

Amb la seva misericòrdia, el Senyor acompanya el camí dels patriarques, a ells els dona fills malgrat la seva condició d'esterilitat, els condueix per camins de gràcia i de reconciliació, com ho demostra la història de Josep i dels seus germans (cf. Gn 37-50). Penso en molts germans que estan allunyats dins d'una família i que no es parlen, però aquest Any de la Misericòrdia és una bona ocasió per a retrobar-se, abraçar-se, perdonar-se i oblidar les coses lletges. Com sabem, a Egipte la vida per al poble es feia dura. I va ser precisament quan els israelites estaven a punt de sucumbir que el Senyor va intervenir i va obrar la salvació.

Llegim en el llibre de l'Èxode: «Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites gemegaven i cridaven des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins Déu, que va escoltar els seus gemecs i es va recordar de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (2,23-25). La misericòrdia no pot romandre indiferent davant el sofriment dels oprimits, davant el crit de qui és objecte de violència, reduït a l'esclavatge i condemnat a mort. És una realitat dolorosa que afecta qualsevol època, incloent-hi la nostra, i que moltes vegades ens fa sentir impotents, temptats a endurir el cor i pensar en una altra cosa. Déu, en canvi, «no és indiferent» (Missatge per a la Jornada mundial de la pau 2016, 1), no desvia mai la seva mirada del dolor humà. El Déu de la misericòrdia respon i té cura dels pobres, dels qui criden la seva desesperació. Déu escolta i intervé per a salvar, suscitant homes capaços de sentir el gemec del sofriment i d'obrar en favor dels oprimits.

És així com comença la història de Moisès com a mitjancer de l'alliberament per al poble. Ell s'enfronta al faraó per a convèncer-lo que deixi anar Israel; i des-

1 Veureu que dins la cita hi ha algun fragment entre claudàtors []. La raó és que la traducció de les cites bíbliques al català la traiem de la BCI (Bíblia catalana. Traducció interconfessional), i en aquesta cita concreta no era ben bé igual que la versió que fa servir el Sant Pare, i hem cregut necessari incloure algun fragment o expressió que a la traducció de la BCI no hi surt.

prés guiarà el poble, a través del mar Roig i el desert, cap a la llibertat. Moisès, que la misericòrdia divina va salvar sent un recent nascut de la mort a les aigües del Nil, es fa mitjancer d'aquesta mateixa misericòrdia, permetent al poble, salvat de les aigües del mar Roig, néixer a la llibertat. I també nosaltres, en aquest Any de la Misericòrdia, podem fer aquest treball de ser mitjancers de misericòrdia amb les obres de misericòrdia per a acostar, per a donar alleujament, per a crear unitat. Es poden fer moltes coses bones.

La misericòrdia de Déu sempre actua per a salvar. És tot el contrari de les obres dels qui actuen sempre per a matar: per exemple els qui fan les guerres. El Senyor, mitjançant el seu servent Moisès, guia Israel al desert com si fos un fill, l'educa en la fe i fa l'aliança amb ell, creant un vincle d'amor molt fort, com el del pare amb el fill i el de l'espòs amb l'esposa.

A tant arriba la misericòrdia divina. Déu proposa una relació d'amor especial, exclusiva, privilegiada. Quan dóna instruccions a Moisès sobre l'aliança, diu: «Ara, doncs, si escolteu la meva veu i observeu la meva aliança, sereu la meva heretat preferida entre tots els pobles, ja que tota la terra és meva: sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa» (Ex 19,5-6).

Certament, Déu posseeix ja tota la terra perquè l'ha creada, però el poble es converteix per a ell en una heretat diferent, especial: la seva personal «reserva d'or i plata» com la que el rei David afirmava haver donat per a la construcció del Temple.

Doncs bé, en això ens convertim per a Déu quan acollim la seva aliança i ens deixem salvar per ell. La misericòrdia del Senyor fa l'home preciós, com un tresor personal que li pertany, que ell custodia i en el qual es complau.

Són aquestes, les meravelles de la misericòrdia divina, que arriba a ple compliment en el Senyor Jesús, en aquesta «aliança nova i eterna» consumada amb la seva sang, que amb el perdó destrueix el nostre pecat i ens fa definitivament fills de Déu (cf. 1Jn 3,1), joies precioses a les mans del Pare bo i misericordiós. I com que nosaltres som fills de Déu i tenim la possibilitat de tenir aquesta herència — la de la bondat i la misericòrdia— en relació amb els altres, demanem al Senyor que en aquest Any de la Misericòrdia també nosaltres fem coses de misericòrdia; obrim el nostre cor per arribar a tots amb les obres de misericòrdia, l'herència misericordiosa que Déu Pare ha tingut amb nosaltres.

Audiències generals

SETMANA DE PREGÀRIA PER LA UNITAT DELS CRISTIANS

20 de gener de 2016

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat el text bíblic que enguany guia la reflexió en la Setmana de pregària per a la unitat dels cristians, que se celebra del 18 al 25 de gener: aquesta setmana. El missatge de la Primera carta de sant Pere ha estat escollit per un grup ecumènic de Letònia, encarregat pel Consell ecumènic de les Esglésies i pel Consell pontifici per a la promoció de la unitat dels cristians.

Al centre de la Catedral luterana de Riga hi ha una pica baptismal del segle XII, el temps en què Letònia va ser evangelitzada per sant Meinard. Aquesta font és un signe eloqüent d'un únic origen de la fe reconeguda per tots els cristians de Letònia, catòlics, luterans i ortodoxos. Aquest origen és el nostre baptisme comú. El Concili Vaticà II afirma que «el baptisme, per tant, constitueix un vincle sacramental poderós de la unitat entre tots els qui amb ell s'han regenerat» (Unitatis redintegratio, 22). La Primera carta de Pere està adreçada a la primera generació de cristians per a fer-los conscients del do rebut amb el baptisme i de les exigències que comporta. També nosaltres, en aquesta Setmana de pregària, som convidats a redescobrir tot això, i a fer-ho junts, anant més enllà de les nostres divisions.

En primer lloc, compartir el baptisme significa que tots som pecadors i tenim necessitat de ser salvats, redimits, alliberats del mal. Aquest és l'aspecte negatiu, que la Primera carta de Pere anomena tenebres quan diu: «[Déu] us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable.» Aquesta és l'experiència de la mort, que Crist ha fet seva i que és simbolitzada en el baptisme a ser submergits en l'aigua, i a la qual segueix el ressorgir, símbol de la resurrecció a la nova vida en Crist. Quan nosaltres, cristians, diem que compartim un sol baptisme, afirmem que tots nosaltres —catòlics, protestants i ortodoxos— compartim l'experiència d'estar cridats de les tenebres despietades i alienants a l'encontre amb el Déu viu, ple de misericòrdia. Tots, de fet, desgraciadament, experimentem l'egoisme, que genera divisió, tancament, menyspreu. Tornar a partir del baptisme vol dir retrobar la font de la misericòrdia, font d'esperança per a tots, perquè ningú no està exclòs de la misericòrdia de Déu.

Compartir aquesta gràcia crea un vincle indissoluble entre nosaltres, els cristians, així que, en virtut del baptisme, podem considerar-nos tots realment

humans. Som realment poble sant de Déu, encara que, per raó dels nostres pecats, no som encara un poble plenament unit. La misericòrdia de Déu, que actua en el baptisme, és més forta que les nostres divisions. En la mesura que acollim la gràcia de la misericòrdia, ens tornem cada vegada més plenament poble de Déu, i també arribem a ser capaços d'anunciar a tots les seves obres meravelloses, precisament a partir d'un testimoniatge d'unitat senzill i fraternal. Nosaltres cristians podem anunciar a tots la força de l'Evangelí comproment-nos a compartir les obres de misericòrdia corporals i espirituals. Aquest és el testimoniatge concret d'unitat entre nosaltres, cristians: protestants, ortodoxos i catòlics.

En conclusió, benvolguts germans i germanes, tots nosaltres, cristians, per la gràcia del baptisme, hem obtingut la misericòrdia de Déu i hem estat acollits en el seu poble. Tots, catòlics, ortodoxos i protestants, formem un sacerdoci reial i una nació santa. Això significa que tenim una missió comuna, que és la de transmetre la misericòrdia rebuda als altres, començant pels més pobres i abandonats. Durant aquesta Setmana de Pregària, preguem perquè tots nosaltres, deixebles de Crist, trobem la manera de col·laborar junts per a portar la misericòrdia del Pare arreu de la terra.

MN. JOSEP LLUÍS RAMOS JARQUE

mori en Crist el dia 19 de gener de 2016

Naixia a Barcelona el 4 de març de 1939. Els seus pares, Ramon i Elionor, el portaren a batejar a la parròquia de Sant Francesc de la ciutat. Amb els estudis fets al Seminari tarragoní, rebia les, aleshores, anomenades ordes menors i, avui, ministeris, els dies 6, 7 i 8 de març de 1964; el subdiaconat el 19 de desembre del mateix any i a Sant Joan Baptista de Tarragona, el 13 de març de 1965, el diaconat. Completava, definitivament, l'itinerari cap al ministeri presbiteral amb la ordenació de prevere el 18 de desembre de 1965, a la catedral de Tarragona.

S'inicià en el ministeri pastoral com a coadjutor de la parròquia de sant Miquel de Mont-roig del Camp (12/02/1966) i vicari de Sant Joan Baptista de Reus (17/11/1967). Seguiren el nomenament com a rector de la parròquia de Sant Jaume d'Ulldemolins i encarregat de la de Sant Vicenç d'Albarca (17/11/1968 fins al 10/09/1976), al Priorat.

Del Priorat passà al Baix Camp quan se li encarregaren les parròquies de Sant Llorenç de Botarell, de Sant Mateu de Riudecanyes (de 10/09/1976 a 21/07/2006) i Santa Maria de Duesaigües (10/09/1976 a 26/10/1978). I encara, a les mateixes contrades serví les parròquies de Sant Bartomeu de l'Argentera (20/10/1987 a 09/05/1981) i novament, Santa Maria de Duesaigües (29/05/1991 fins a 21/07/2006). Aquesta data final li canvià del tot el rumb vital : Estant de viatge a l'illa de Cuba una feridura l'inhabilità definitivament. Una vegada establitzada la salut, passà a la Residència Sacerdotal on visqué la resta del temps que Déu li concedí.

Dins el presbiteri, el 27/06/1978, fou escollit com a membre del Consell presbiteral; i, a part dels seus serveis al Cardenal Arriba i Castro dels primers anys, dedicà part de la seva activitat al servei de la cadena COPE en la seva emissora de Reus. Després d'un periple vital de 76 anys, moria sobtadament el proppassat 19 de gener havent sortit de casa per esplaiar-se. Les seves exèquies, tingueren lloc a la Catedral l'endemà, dia 20, presidides per l'Arquebisbe Jaume.

« La fe és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem » (He 11,1) Al cel sigui!

